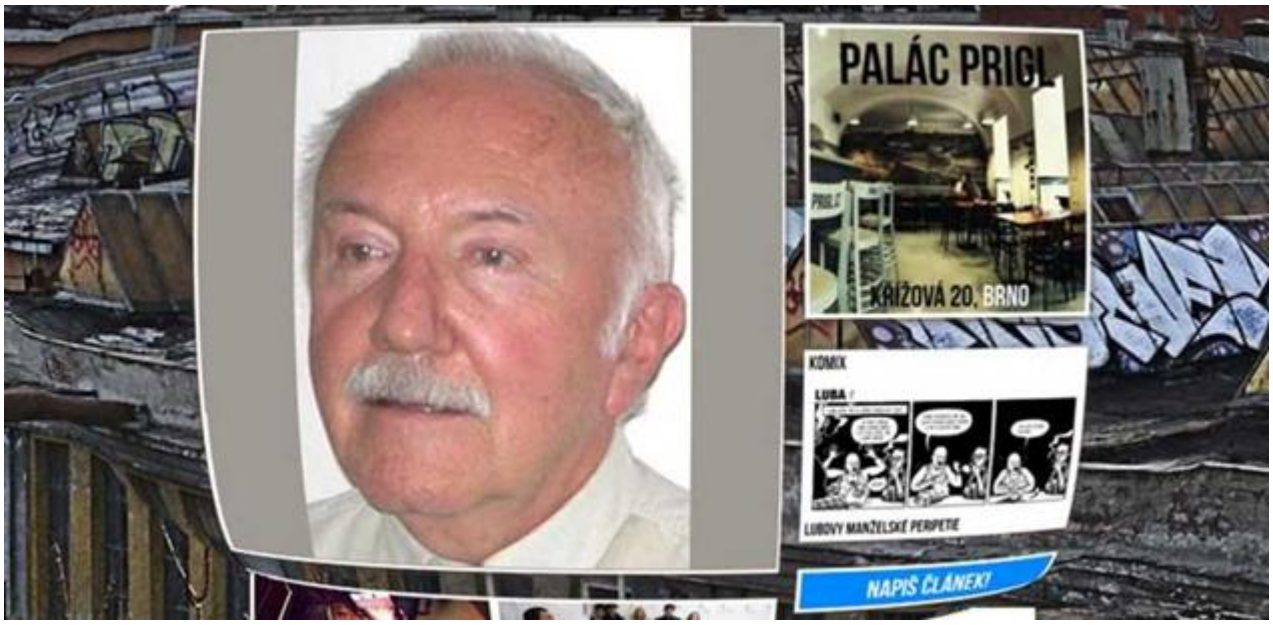
Dezinformátor je ten, jehož názor se liší od pohledu ČT, říká publicista Podracký. Samozvaní bojovníci s „nenávistí“ chtějí tvrdou totalitu

- CZ24 News | 25. června 2021

ČESKO: Kdo chce určovat, co je dezinformace a nenávistný projev? „Jen totalitně myslící člověk. Samozřejmě předpokládá, že by on měl onu pravomoc určovat selekci údajných dezinformací nebo nenávistných projevů. Požadavek na zákaz zveřejňování dezinformací a nenávistných projevů je tedy požadavkem vytvořit totalitní režim. Všimněme si, kdo to hlásá! Že by to snad byli hlupáci, kteří nedovedou domyslet konkrétní situaci, která by nastala takovou cenzurou, se nedá předpokládat. Vědí, co chtějí. Chtějí cenzuru a totalitu. Doufám, že takové rozeznáme a nebudeme je volit,“ vysvětluje publicista Vlastimil Podracký.

„Když jsem slyšel poprvé, že nenávistné projevy a dezinformace budou postaveny mimo zákon, myslel jsem si, že jde o vtip. Copak někdo může poctivě považovat za uskutečnitelné rozeznat, co je dezinformace a co je projev nenávisti a co ještě ne?“ napsal ve svém textu Střet zájmů v postpravdivém světě publicista Vlastimil Podracký. PL.cz se ho zeptaly, kdo je tedy dezinformátor? „O tom byl dokonce pořad Fokus na ČT1. Podle vybraných osob, do diskuse připuštěných, je dezinformátor ten, kdo se liší ve svém názoru od České televize. Kdo hlásá stejné názory jako ČT, dezinformátorem není, protože ČT mluví jen pravdu. Připouštěli sice další podmínku, že dezinformátor uveřejňuje informace z neověřených zdrojů,“ vysvětluje.

„To ČT sice nedělá, ale zve do pořadů lidi, kteří to dělají. Vyrovnanost diskusí je jistě obtížná, ale i ČT se stává dezinformačním médiem proto, že vybírá vhodné lidi do rozhovorů, takové, které šíří určité názory a jiné do pořadů nepustí. Také výběr témat je důležitý. Třeba z bombardování

Jugoslávie uveřejnila ČT jen několik šotů, aby se neřeklo, ale vzhledem k významu této události jen odváděla pozornost. To se samozřejmě opakuje stále," konstatuje.

„Dezinformátorem může být nazvána osoba v širokém záběru mediální činnosti. Už ten, který vynechá ve své zprávě některé prvky, ten, kdo si domýšlí na základě jednostranné kauzality, potom v horším případě ten, kdo fabuluje, kdo přehání a dává věcem odlišný význam. Obvykle je dezinformací i neúmyslné pochybení, nesprávně pojmenované skutečnosti. Pravda se hledá pouze otevřenou diskusí ve svobodném prostředí. Dezinformaci musí být příležitost vyvrátit. Ale musí být právo ji uvést a dezinformací se stává až je vyvrácena, pokud ne, stává se součástí obecné pravdy," je přesvědčen Podracký.

Právě největší dezinformátoři se budou vydávat za pravdomluvné. Samozřejmě že největší zloděj vždy křičí: Chyťte zloděje!

Ve svém článku k tomu píše: „Právě největší dezinformátoři se budou vydávat za pravdomluvné a můžeme dokonce dnes ukázat na ty, kteří o druhých tvrdí, že lžou, a přitom tím odvádějí jen pozornost od svých lží. Nenávistný projev je nakonec všechno, co obviňuje druhého, do důsledku by se tedy nemohlo nic vyjádřit a řeč by skončila jako rozplizlé nic. Kdo bude nezávislý posuzovatel rozhodující o tom, co je ještě pravda a co už je dezinformace a co je ještě projev slušný a co už nenávistný? Takoví lidé neexistují, soudy by neměly argumenty k odsouzení, vše by se neustále jenom dokola přežvýkávalo a výsledek by se stejně jednoznačně nedal vyjádřit."

A ještě k tomu dodal: „Pravda se vždy dokazovala pouze diskusí, soutěží argumentů nebo alespoň zdravým úsudkem podle základních faktů. Taková diskuse stále ještě probíhá, a pokud může existovat (díky nezávislým webům), žijeme ve svobodné společnosti. Pokud by lidé nemohli vyjádřit svůj názor, sklouzáváme pomalu do totality," myslí si. Jak by nakonec vypadala společnost bez nepravd a nenávisti? „Byla by to společnost jedné pravdy a jedné nenávisti (k nějakému nepříteli). Dnes vidíme různé zásahy proti nezávislým webům a cenzuru na některých portálech a zablokování profilů na Facebooku, že taková společnost se blíží. Je jedna pravda, která je určující, to není nějaká Boží pravda, ale je to informační soubor mocných, kteří jej za pravdu vyhlásili a postupnou cenzurou jiných informací pomalu postupují k bolševismu," domnívá se publicista.

Nejsou největší bojovníci proti dezinformacím také často dezinformátoři? „Samozřejmě že největší zloděj vždy křičí: Chyťte zloděje! To platí i o lháři. Největší lhář se pozná, když začne obviňovat druhé ze lži. Každá informace se dá znehodnotit jako lživá tím, že se hledá tak dlouho nějaké formální pochybení, třeba nedostatečně přesný název jevu, až se najde a potom je možno zařadit do propagandy, že tato informace není pravdivá. Pravdivost informace můžeme posuzovat pouze podle obsahu, podle esence, podle podstaty zprávy, nikoliv podle formy," objasňuje.

„Součástí propagandy je odvádění pozornosti od obsahu k formě. Příkladem je třeba vyjádření prezidenta ke kauze Vrbětice. Zeman řekl, že jsou dvě vyšetřovací verze a zároveň sdělil, že důkaz o zavinění ruskými agenty zatím chybí. Esencí této informace je, že chybí důkaz o podstatě věci, ostatní je cvičení v rétorice, jestli je jedna nebo dvě vyšetřovací verze je nezajímavé, nepodstatné, protože policisté stejně musí brát na zřetel i možnost samovznícení a nedbalostního jednání. Zeman tedy v principu věci nelhal. Našla se chybička v jeho nedisciplinovaném vyjadřování a ta se rozmazala do grandiózní lži," všímá si.

Kdo tedy chce určovat, co je dezinformace a nenávistný projev? „Jen totalitně myslící člověk. Samozřejmě předpokládá, že by on měl onu pravomoc určovat selekci údajných dezinformací nebo nenávistných projevů. Požadavek na zákaz zveřejňování dezinformací a nenávistných projevů je tedy

požadavkem vytvořit totalitní režim. Všimněme si, kdo to hlásá! Že by to snad byli hlupáci, kteří nedovedou domyslet konkrétní situaci, která by nastala takovou cenzurou, se nedá předpokládat. Vědí, co chtějí. Chtějí cenzuru a totalitu. Doufám, že takové rozeznáme a nebudeme je volit," přeje si.

Nabízí se také otázka, kdo je natolik nezávislý, aby správně určoval, co je dezinformace a co není? „Nejde jen o to být nezávislý, ale mít skutečné, pravdivé informace. O obojí se snaží soudy. Víme, jak je to pracné a zdlouhavé. Ale jen tam můžeme vidět, že alespoň většinou zvítězí pravda," vysvětluje. „Jinak můžeme říci, že je dezinformace někdy zcela jasná, jindy nezřetelná. Ale není nikdo, kdo by určil věcně a potvrdil to postavením, že toto a toto je pravda a toto ne. To nikdo neudělá vyjma soudu. Potom je tu otázka závislosti. Jsou závislí lidé, kteří si nemohou dovolit říkat pravdu. Proto se pravda může postupně hledat diskusí a k ní musí být svobodná společnost," je přesvědčen Podracký.

Vážně jsem přešla poušť Gobi, abych byla svobodná a abych zjistila, že nejsem svobodná? Amerika není svobodná

Hrozí, že lidé nebudou moci vyjádřit svůj názor? A nenastává taková doba už teď? Dost výmluvný je příběh severokorejské přeběhlice Yeonmi Parkové, o kterém se lze dočíst Novinkách.cz. V roce 2016 se dostala na americkou Kolumbijskou univerzitu a byla zaskočena, že tamní prostředí rozhodně neodpovídalo jejím představám o zemi, kde panuje svoboda názorů a projevu. Stanici Fox News sdělila, že obětovala velké prostředky, čas a energii tomu, aby se naučila jak přemýšlet. „Ale oni vás nutí myslet tak, jak chtějí, abyste myslel," řekla.

Jako příklad uvedla, jak ji jedna ze členek sboru kárala, když se přiznala, že uznává klasickou literaturu jako díla od Jane Austenové. „Řekla jsem, že miluju tyto knihy. Myslela jsem, že je to dobré. Ona mi ale řekla: Víte, že tito spisovatelé měli koloniální způsob uvažování? Byli to rasisti, byli bigotní a podvědomě vám vymývali mozek," vylíčila. „Uvědomila jsem si, že je to šílené. Myslela jsem si, že Amerika je odlišná, ale viděla jsem tolik podobností s tím, co jsem viděla v Severní Koreji, že jsem se začala obávat. Vážně jsem přešla poušť Gobi, abych byla svobodná a abych zjistila, že nejsem svobodná? Amerika není svobodná," sdělila.

„Jak tvrdí paní Parková (viz článek), na amerických univerzitách probíhá něco podobného jako v její rodné Severní Koreji. Selekce informací. Myslím, že je to v Americe dost husté, to ještě jsme takového pokroku nedosáhli, ale asi se k tomu blížíme. Bude velice záležet na vládě, kterou zvolíme. Jestli budeme volit nekritické obdivovatele Západu, skončíme s diktaturou jako na amerických univerzitách," domnívá se Podracký.

Vinen je ten, který je dosti hlasitě obviněn v dostatečně vlivných sdělovacích prostředcích

„Ústava stanovuje jednoduchá pravidla, která by měla být základem právního řádu. Třeba že občané jsou si rovni před zákonem a všechna moc vychází z lidu a každý má rovnost příležitostí. K tomu patří také, že vinu určuje nezávislý soud, nikoliv davová psychóza. Tato jednoduchá pravidla už jako by neexistovala," píše publicista ve svém textu Střet zájmů v postpravdivém světě. „Presumpce neviny je už zbytečný institut. Postpravdivá společnost jej nepotřebuje. Vinen je ten, který je dosti hlasitě obviněn v dostatečně vlivných sdělovacích prostředcích. Kde je ústava? Je nepotřebná, důležité jsou zájmy donátorů, kteří sdělovací prostředky platí. Ty také vládnou a určují ‚pravdu'. Příkladem je Čapí hnízdo nebo kauza Feri. Věří se přednostně ve vinu, nikoliv v nevinu. V kauzách ‚Me Too' bylo obviněno mnoho lidí. Kde jsou důkazy? V postpravdivé společnosti nejsou potřebné. Stačí jakási

pravděpodobnost. Ale na nedokázaných kauzách je založena i mezinárodní politika, jak dokazuje kauza Vrbětice," všímá si.

Existuje ještě dnes presumpce neviny? „Přesněji by to asi řekl právník. Ale pokud vím, už jsou i zákonná ustanovení, zvláště v oblasti tzv. harašmentu, kde se předpokládá vina. Ale podrobnosti nevím," konstatuje pro PL.cz. Jsou dnes potřeba důkazy? „Opět asi jen u soudu. Jinak má pravdu ten, který má v moci sdělovací prostředky. Mediální kampaně ovšem už dnes ovlivňují i právo. V rámci kampaně ‚Me Too' se pravda nehledá. Představme si, že nějaké ženy se dohodnou a mohou v rámci této kampaně znemožnit jakéhokoliv muže. Komu bude věřit poštvaný dav? Proto říkám, že postpravdivá společnost pravdu nehledá, dokonce je jí nepříjemná, nepotřebuje ji, nastavuje virtuální realitu podle ideologie. To neznamená, že některé zneužité ženy nemají pravdu, upozorňuji zde na opuštění právních principů, že bez důkazů nelze odsuzovat," vysvětluje Podracký.

Babišovo Čapí hnízdo nedává kromě fanatické nenávisti k Babišovi smysl

„Babišovo Čapí hnízdo nedává kromě fanatické nenávisti k Babišovi smysl," píše také Podracký ve svém textu. Proč si to myslí? „Uvažujme naprosto nezávisle! Copak je něco špatného na tom, když bohatý otec dá dětem peníze na založení podniku a ty si potom požádají o dotace, když jim podnikání nejde, tak jejich podnik opět připojí ke svému? Normální úvahou na tom není nic špatného, zřejmě se to děje stále a bude dít i nadále. Když se to ovšem prohlásilo za špatné, normální věc se stává zločinem, tak jak to vlastně je? Nastává nedílná součást postpravdivého světa tzv. klouzavá pravda. U někoho to špatné je, u někoho není. Podle toho jak sdělovací prostředky a mocní zahraniční donátoři rozhodnou," upozorňuje.

„Pravda tedy není obecná, je nevyzpytatelná a teď v tomto chaosu myšlenkovém i právním vlastně nevím, jestli mohu dětem nějaký majetek dát. Jestli se tím nestanu zločincem, když ony si potom zažádají o dotace a třeba nebudou úspěšní. Pohybuji se v anomickém prostředí, kde jsem vždy obvinitelný, když se někomu zachce. Já ve svém článku neobhajuji prvoplánově Babiše, nemám jiný známý příklad, abych ukázal, že záležitost docela běžná, řeklo by se normální, se stává zločinem a vzniká chaos právní i morální," uzavírá Podracký.

Zdroj: https://www.parlamentnilisty.cz/